

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE**

Dosar nr. 16157/3/2019 (Număr în format vechi 5165/2019)

DECIZIE Nr. 1181/2020

Ședința publică de la 02 Iunie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE ALINA DIANA ȘTEFAN

Judecător OANA CRISTINA NIEMESCH

Grefier ȘTEFANIA TELEMAN

Pe rol soluționarea apelului formulat de pârâta MICROELECTRONICA SA împotriva sentinței civile nr. 5440/10.10.2019, pronunțată de Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr.16157/3/2019, în contradictoriu cu reclamanta GHIAȚĂ MIHAELA EMILIA, având ca obiect: obligație de a face.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă apelanta, prin avocat Ciulei Alexandru, conform delegației de substituție a avocatului Dumitru Rădescu, pe care o depune la dosar și intimata-reclamantă, personal.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează că apelantul avea obligația de a depune împuternicirea avocațială pentru etapa apelului, având în vedere că la fila 6 dosar apel se regăsește împuternicirea pentru instanța de fond, precum și că intimata a depus completare la întâmpinare și înscrisuri, înregistrată de serviciul registratură al instanței la data de 17.03.2020, după care:

Curtea în raport de prevederile art. 219 alin. 1 Cod procedură civilă, procedează la identificarea intimei-reclamante, aceasta legitimându-se cu cartea de identitate, datele fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

Apărătorul ales al apelantei depune la dosarul concluzii scrise, precizând că nu poate pune concluzii orale nefiind avocat definitiv și neavând vechimea necesară pentru a susține cauza în fața Curții.

Curtea ia act de concluziile scrise depuse din partea apelantei, precum și de precizările avocatului colaborator al titularului angajat. Totodată ia act de practica judiciară depusă la dosar de către apelantă odată cu concluziile scrise și solicită a se preciza de către intimată dacă înțelege să susțină excepția tardivității declarării căii de atac a apelului.

Intimata, față de solicitarea Curții, arată că nu mai susține excepția tardivității.

Curtea ia act de faptul că nu se mai susține excepția tardivității declarării căii de atac a apelului și ia act că la fila 137 dosar apel s-a depus de către intimată completare la întâmpinare, solicitând acestei părți să precizeze ce reprezintă acest înscris.

Intimata, față de solicitarea Curții, arată că această completare la întâmpinare a fost formulată întrucât partea adversă a depus la dosar, la termenul din 04.02.2020, adresa de la Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului, referitoare la păstrarea arhivelor, precizând că a apreciat necesar să facă punct de vedere cu privire la această adresă.

Curtea ia act că înscrisul denumit „completare la întâmpinare” reprezintă punct de vedere și apărări cu privire la o probă depusă la dosar de către apelantă, acordând cuvântul intimei cu privire la probele solicitate de apelantă.

Intimata arată că u se opune probei cu înscrisuri solicitată de partea adversă.

Curtea ia act de înscrisurile depuse de apelantă în etapa apelului, precum și de înscrisurile depuse de intimată, sens în care față de prevederile art. 479 alin. 2 Cod procedură civilă, încuviințează pentru ambele părți proba cu înscrisuri.

Nemaifiind probe de administrat în etapa apelului, Curtea în raport de prevederile art. 392 Cod procedură civilă, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul intimătei în combaterea apelului.

Intimata-reclamantă, având cuvântul, solicită respingerea apelului, precizând că apelanta nu a făcut dovada că arhiva este distrusă. Arat că a solicitat eliberarea adeverinței încă din anul 2014, primind diverse răspunsuri, respectiv că nu a figurat angajată la Microelectronica, ba că arhiva a fost distrusă sau că aceasta a fost mâncată de șobolan când aceasta a fost înecată. Arată că fostul angajator, în situația în care arhiva ar fi fost distrusă, avea obligația legală de a proceda la reconstituire.

Curtea în raport de prevederile art. 394 Cod procedură civilă, declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

CURTEA,

Asupra apelului constată următoarele.

Prin sentința civilă nr.5440/10.10.2019, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.16157/3/2019, a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta Ghiță Mihaela Emilia, în contradictoriu cu pârâta Societatea Microelectronica SA și a fost obligată pârâta să elibereze reclamantei adeverința de salariat pentru perioada 31.08.1985 – 01.10.1996, din care să reiasă funcția ocupată, condițiile de muncă în care a lucrat, salariul cu care a fost retribuita defalcăt pe fiecare venit în parte, sporurile și adaosurile lunare de care a beneficiat, veniturile suplimentare realizate, temeiurile de drept al acordării fiecărui venit și mențiunile privind plata contribuțiilor de asigurări.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că reclamanta a fost salariată pârâtei în baza contractului individual de muncă pe perioada 31.08.1985-01.10.1996, ocupând succesiv funcția de inginer fizician, șef de atelier, director general/manager, conform mențiunilor din carnetul de muncă.

Reclamanta a solicitat eliberarea de către pârâtă, în calitatea sa de fost angajator, a unei adeverințe care să ateste salariul brut realizat în acord individual, menționarea sporurilor de vechime, sporurilor de fidelitate, sporurilor pentru lucrul în timpul nopții și alte sporuri și venituri de care a beneficiat în perioada 31.08.1985-01.10.1996, fiindu-i necesară pentru ca sporurile și veniturile indicate să îi fie luate în calcul pentru stabilirea drepturilor de pensie.

Potrivit art.272 Codul Muncii „sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare”.

Astfel, potrivit art.127 alin 2 din HG 257/2011, de punere în aplicare a Legii 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, adeverința prin care se dovedesc sporurile obținute de reclamant va cuprinde obligatoriu cel puțin următoarele elemente: a) denumirea angajatorului; b) datele de identificare a persoanei; c) perioadă în care s-a desfășurat activitatea, cu indicarea datei de începere și de încetare a acesteia; d) funcția, meseria sau specialitatea exercitată; e) denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată; f) perioadă în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat.

În condițiile în care adeverința nu evidențiază separat fiecare spor, nu se poate proceda la verificarea veniturilor care pot fi valorificate la stabilirea drepturilor de pensie.

De asemenea, potrivit art.165 alin.1 din Legea 263/2010 la determinarea punctajelor anuale până la intrarea în vigoare a prezentei legi se utilizează salariile brute sau nete, după caz, în conformitate cu modul de înregistrare a acestora în carnetul de muncă, astfel: a) salariile brute, până la data de 1 iulie 1977; b) salariile nete, de la data de 1 iulie 1977 până la data de 1 ianuarie 1991; c) salariile brute, de la data de 1 ianuarie 1991.

Potrivit art.34 alin.5 din Codul Muncii: "La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate."

Având în vedere și dispozițiile art. 40 alin.2 lit.h din Codul muncii potrivit cărora angajatorul are obligația de a-i elibera salariatului, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat, Tribunalul a constatat întemeiate pretențiile reclamantei, motiv pentru care va admite acțiunea cu consecința obligării pârâtei să elibereze reclamantei adeverința solicitată.

Tribunalul nu a reținut apărările pârâtei în sensul că arhiva pârâtei nu cuprinde date despre reclamantă și situația avută de aceasta, întrucât, la interpelarea instanței, pârâta nu a depus nicio dovadă în sensul celor afirmate prin întâmpinare, aceste susțineri rămânând la nivelul unor simple alegații ce nu pot fi dovedite prin sentințe și decizii pronunțate în alte cauze cu obiect similar.

În ceea ce privește sentința și decizia invocate prin întâmpinare, pronunțate de alte instanțe în cauze cu obiect similar în care pârâta a figurat ca parte dar care privesc alți reclamanti și alte situații (cauza 30831/3/2018 privește eliberarea unei adeverințe care să ateste grupa de muncă în contextul efectuării procedurii legale prevăzute de Ordinul 50/1990 ulterior încetării raportului de muncă), instanța reține că acele considerente, deși intrate în puterea lucrului judecat, aspect de netăgăduit, nu pot fi considerate totuși automat, ca având legătură cu prezența cauză, deoarece se referă și au în vedere alți foști salariați ai pârâtei și alte documente de personal avute în vedere de acele instanțe, despre care nu se poate aprecia în mod cert și absolut că au avut aceeași soartă cu cea din cauzele respective, mai ales în contextul în care pârâta nu a prezentat nicio dovadă în sensul că documentele privind pe reclamantă lipsesc din arhivă, în cauza de față aceasta rezumându-se la simple afirmații.

Mai mult decât atât, între momentul pronunțării instanței în cauza 15034/3/2016, respectiv 13.10.2016 și momentul pronunțării în cauza de față a trecut o perioadă de trei ani în care exista posibilitatea fie ca pârâta să reconstituie documente alterate sau să descopere documente rătăcite, perioada de timp scursă fiind relativ lungă, astfel că, chiar dacă ar aprecia că situațiile avute în vedere de acele instanțe sunt incidente în cauză, totuși puteau interveni situații care să determine că principiul de drept al puterii de lucru judecat să nu fie incident datorită schimbării situațiilor avute în vedere inițial de primele instanțe (rebus sic standibus).

Așadar, constatând că fiind întemeiată solicitarea reclamantei de emitere a unei adeverințe de către pârâtă, a obligat-o pe aceasta din urmă să emită o adeverință pentru perioada în care reclamanta a fost salariaată pârâtei, din care să reiasă funcția ocupată, condițiile de muncă în care a lucrat, salariul cu care a fost retribuită defalcat pe fiecare venit în parte, sporurile și adaosurile lunare de care a beneficiat, veniturile suplimentare realizate, temeiul juridic al acordării fiecărui spor și mențiunile privind plata contribuțiilor de asigurări.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal și motivat, pârâta Societatea Microelectronica SA, pentru următoarele motive:

I. Invocă nelegalitatea sentinței apelate constând în aplicarea retroactivă a prevederilor Codului muncii 2003, fiind încălcate prevederile art.15 alin.2 din Constituție, conform cu care: „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, având în vedere că reclamanta Ghiață Mihaela Emilia a fost angajată pârâtei Microelectronica S.A. în perioada 31.08.1985 - 01.10.1996, iar adeverința solicitată privește sporuri din aceeași perioadă, când actualul Cod al muncii nu era în vigoare.. Așa fiind, invocarea ca temei de drept, de către judecătorul fondului, a prevederilor art.272 Cm. 2003, este una nelegală. Susține că s-au aplicat retroactiv și prevederile art.127 alin.2 din H.G. nr.257/2011, art.165 alin.1 din Legea nr.263/2010, ale art.34 alin.5 Cm. 2003 precum și ale art.40, alin.2, lit.h) Cm. 2003, încălcând aceleași dispoziții ale art.15 alin.2 din Constituție.

II. Invocă lipsa de temeinicie și de legalitate a sentinței de fond arătând că singurul impediment existent pentru a elibera adeverința solicitată de reclamantă a fost și este lipsa arhivei Microelectronica S.A., împrejurare adusă la cunoștința instanței de judecată prin mijlocirea întâmpinării, depusă în termen.

Această împrejurare este însă un fapt negativ nedeterminat care nu intră în obiectul probațiunii, deoarece nu se poate proba.

În pofida motivării judecătorului, art.272 Cm., chiar dacă s-ar imagina aplicarea să retroactivă, sarcina probei în conflictele de muncă în cazul faptelor negative nedeterminate nu-i revine angajatorului. Angajatorul a probat existența faptului negativ nedeterminat în mijlocirea înscrisurilor, certificate pentru conformitate, propuse înspre administrare, dimpreună cu întâmpinarea, în condițiile art.254 alin.1 Cproc. Civ.

Potrivit contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr.845/17.12.1998, cumpărătorul JACLYN S.A. a cumpărat de la Fondul Proprietății de Stat un număr de 498.686 acțiuni. Dreptul de proprietate asupra acestora s-a transmis de la vânzător la cumpărător la data plății prețului F.P.S. nu a transmis și nu a predat nimic altceva cumpărătorului.

Conform art.7.2.4.2 din contract „Toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare, se află la sediul Societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația și practica din România”. Numai că această clauză se află la capitolul 7 din contract, capitol care prevede „obligățiile și garanțiile vânzătorului”. Vânzător nu este societatea Microelectronica S.A. ci Fondul Proprietății de Stat, care nu a predat nici un document contabil și nici alte acte doveditoare, pretins a se fi aflat la sediul societății.

Conform „Declarației Directorului generat al S.C. Microelectronica S.A. nr.17/779/25.11.1998 toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația din România” (pct.7).

Atât clauza contractuală cât și declarația evocate nu fac vorbire de existența vreunei arhive care să fi fost identificată cu prilejul procesului de privatizare al pârâtei Microelectronica S.A., în condițiile în care noțiunea de „arhivă” nu se reduce la „toate documentele contabile... și celelalte acte doveditoare”, ea având înțelesul de „Totalitatea actelor sau documentelor”. O altă interpretare ar conduce la inexistența în patrimoniul Microelectronica S.A., a brevetelor de invenție, mărcilor, etc. care la acel moment al privatizării reprezentau principala pondere în prețul de vânzare-cumpărare al acțiunilor, iar nu înscrisurile privind foști angajați care, la momentul privatizării, nu erau angajații Microelectronica S.A.

În condițiile în care reclamantei i s-a remis originalul Carnetului de muncă, eliberarea unei adeverințe care să cuprindă date și informații diferite decât cele menționate în acesta naște două situații juridice: carnetul individual de muncă este fals ori adeverința cuprinzând date diferite este falsă.

Nici motivarea întemeiată pe dispozițiile art.165 alin.1 din Legea nr.263/2010 nu este una în măsură să motiveze soluția de admitere a cererii reclamantei având în vedere că acest text de lege privește salariile brute sau nete în conformitate cu modul de înregistrare a acestora în carnetul de muncă iar nu sporurile dovedite printr-o adeverință, eliberată ulterior.

La fel de străin de motivarea sentinței fondului este și evocarea art.34 alin.5 C.m. care nu prevede obligația angajatorului să elibereze salariatului vreun document care să ateste sporurile salariale, anterior încetării raporturilor contractuale de muncă.

Nu poate fi primită nici utilizarea în motivarea sentinței apelate a prevederilor art.40 alin.2, lit.h) C.m. având în vedere că obiectul cererii introductive de instanță nu-l constituie obligarea angajatorului la eliberarea, către salariat, a unui document care să ateste calitatea fostei salariate de „salariat”.

III. Grosolonia motivării făcute de judecătorul Popescu Irina Gabriela potrivit cu care „... pârâta nu a depus nici o dovadă în sensul celor afirmate prin întâmpinare, aceste susțineri rămânând la nivelul unor simple alegații ce nu pot fi dovedite prin sentințe și decizii pronunțate în alte cauze cu obiect similar” este de o gravitate inacceptabilă având în vedere că:

a) proba inexistenței arhivei pârâtei a fost făcută prin administrarea probei cu înscrisuri;

b) autoritatea de lucru judecat a unor hotărâri judecătorești definitive care au tranșat chestiunea inexistenței arhivei pârâtei, împiedică dreptul pârâtei de a avea parte de un proces echitabil, în fața unui judecător imparțial.

Prin întâmpinarea formulată, intimata Ghiață Mihaela Emilia, a solicitat a solicitat respingerea apelului, ca nefondat și menținerea sentinței instanței de fond ca legală și temeinică.

Cu privire la neretroactivitatea legii civile invocată în cererea de apel, precizează că, dacă prin absurd neconstituționalitatea invocată ar fi admisă, toate persoanele care au ieșit la pensie în baza Legii 19/2001 și ulterior în baza Legii 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și care au fost angajate în mai multe unități, ar fi în imposibilitatea de a obține veniturile realizate conform cerințelor legilor mai sus menționate.

Nimeni la aceea dată, nu avea de unde să cunoască ca în anul 2001 se va trece la principiul contributivității și cuantumul pensiei se va calcula funcție de punctajul mediu anual care se obține prin însumarea punctajelor anuale împărțite la stagiul reglementat de cotizare.

Aspectele mai sus menționate au fost reglementate de către legiuitor astfel încât să protejeze drepturile angajaților prin mai multe acte normative de exemplu: Legea nr.82/1991 - Legea contabilității care la art.38 prevede: Constituie contravenție la prevederile prezentei legi următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:

Invocă nerespectarea normelor emise de Ministerul Economiei și Finanțelor cu privire la: A) utilizarea și ținerea registrelor de contabilitate; B) arhivarea și păstrarea documentelor justificative și a documentelor contabile, precum și reconstituirea documentelor pierdute, sustrase sau distruse:

Legea nr.31 din 16 noiembrie 1990 (republicată) cu modificările și completările ulterioare privind societățile comerciale care reglementează organizarea și funcționarea societăților comerciale inclusiv a societăților comerciale pe acțiuni cazul nostru.

Legea Arhivelor Naționale nr.16/1996 cu Anexa 6 a Legii-Arhivelor Naționale care stabilesc următoarele termene de păstrare a documentelor de resurse umane: Statele de plată a salariilor - 50 de ani de la crearea lor; Dosarele de personal, contractele de muncă, convențiile civile de prestări servicii - 75 de ani de la creare; Documentele societăților comerciale cu capital privat - 50 de ani de la crearea lor; Registrul general de evidență a salariilor; Contracte de muncă.

Prevederile art.40 alin.2 lit.h 34, alin.5, art.40 alin 2, lit h și art.272 din Codul muncii, potrivit cărora angajatorul are obligația de a elibera, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului, dar și a obligației de a acorda salariaților toate drepturile ce decurg din lege, reglementată de art.40 alin.2 lit.c din Cod, drepturi care constau în eliberarea actelor doveditoare cu privire la veniturile obținute din muncă în vederea deschiderii dreptului la pensie.

Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice prevede, la art.96 alin.(2), stabilirea punctajului lunar prin raportare la câștigul salarial brut sau, după caz, a venitului lunar asigurat, care a constituit baza de calcul a contribuției de asigurări sociale.

Referitor la impedimentul invocat de apelantul pârât, respectiv "lipsa totală a arhivei Microelectronica S.A." arată că această nouă justificare este în totală contradicție cu cele invocate în întâmpinarea la chemarea în judecată, în care pârâtul apelant invoca: "societatea s-a privatizat în decembrie 1988, evidentele financiar contabile, cele privind resursele umane și mijloacele fixe anterioare privatizării fiind ținute necorespunzător, motiv pentru care nu au putut fi predate pe bază de proces verbal".

Dacă cele susținute de către pârâtul apelant sunt adevărate, se pune întrebarea dacă bilanțul pe 1998, 1999 depuse la Administrația Financiară împreună cu Raportul Administratorului Societății și Raportul comisiei de cenzori sunt false.

În Adunarea Generală Extraordinară a Acționarilor din data de 12.01.1999, nu s-a făcut vorbire de cele afirmate de apelantul pârât, și nici despre o eventuală recuperare și reconstituire a documentelor ținute necorespunzător.

În timpul ședințelor de judecată, apelantul pârât în susținerile sale prin apărătorul ales, oscilează și prezintă situații diferite, de exemplu: înecul arhivei, statul sub apă a arhivei, mâncatul arhivei de către șobolani. Pârâtul apelant prin apărătorul ales folosește cuvântul arhiva nicidecum „Evidențele contabile, cele de resurse umane și mijloacele fixe”.

"Faptul negativ nedeterminat" invocat de pârâtul apelant, făcut în scopul de a preciza că acesta nu se probează, este "reglementat" în cu totul altfel, de către Legea Contabilității, Legea Arhivelor Naționale și Legea Societăților Comerciale

Conform art.38 din Legea 82/1991 cu modificările și completările ulterioare contabilității: "constituie contravenție la prevederile prezentei legi următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:

4. Nerespectarea normelor emise de Ministerul Economiei și Finanțelor cu privire la:

a) utilizarea și ținerea registrelor de contabilitate;
b) arhivarea și păstrarea documentelor justificative și a documentelor contabile, precum și reconstituirea documentelor pierdute, sustrate sau distruse”.

Pornind de la subordonarea salariaților fata de angajator în relațiile de muncă, precum și de la dreptul angajatorului de a-și organiza activitatea, prin emiterea documentațiilor necesare desfășurării raporturilor de muncă în condiții normale (norme de muncă, dispoziții privind activitatea salariaților, proceduri interne de lucru, regulamentul intern, norme și reguli privind sănătatea și securitatea în muncă, reglementări privind ținerea contabilității, organigrama etc), apare necesitatea practica că angajatorul să fie obligat să facă proba în conflictele de muncă, obligație prevăzută și în Codul muncii.

Totuși în calitate de reclamant intimat a probat existența datelor financiar contabile, în cazul său statele de plată, din care se extrag veniturile pentru adeverința solicitată.

Din susținerile apelantei rezultă confuzia făcută între domeniul aplicării Legii Privatizării care reglementează vânzarea pachetului de acțiuni deținute de Statul Roman prin instituția implicată respectiv FPS/APAPS/AVAS/AAAS, aplicării prevederilor Legii Contabilității, a prevederilor Legii Arhivelor și prevederile Legii Societăților Comerciale.

Obiectul contractului de vânzare cumpărare de acțiuni nr.845/17.12.1998, așa cum este și titulatura contractului este pachetul de acțiuni deținut de Statul Roman prin FPS-Fondul Proprietății de Stat. Dreptul de proprietate al acțiunilor se transmite de la vânzător la cumpărător la data plății prețului pachetului.

Apelantul pârât aplică prevederile legale care reglementează prin legi speciale diferite domenii, încercând o aplicare forțată la alte domenii.

Ultima situație financiară aprobată de AGA este din data de 30.06.1998. Vânzătorul FPS declara că toate documentele contabile ca celelalte acte doveditoare se afla la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația și practica din România, deoarece avea un Consiliu de Administrație numit la această fabrică.

De asemenea se mai completează în contractul de vânzare cumpărare, că a existat un raport de control al Administrației Financiare Ilfov la data de 31.10.1998, care reprezintă situația corectă și exactă a drepturilor și obligațiilor fiscale și economico-financiare ale societății care a fost anexa 5 la contractul de vânzare cumpărare acțiuni, care devine parte integrantă din contract.

Argumentele apelantului dovedesc în continuare necunoașterea cadrului legislativ al salarizării înainte și după 1990, legislația privind impozitul pe venit, definiția venitul brut și a venitului net, mai cu seamă Legea nr.263 din 16 decembrie 2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Autoritatea lucrului judecat nu poate fi invocată, deoarece intimata-reclamantă nu a cerut documente privind grupa de muncă. Statele de plată exista deoarece s-au depus balanțe bilanțuri în 1998,1999 etc. la Administrațiile financiare.

De asemenea Legea Contabilității precum și Legea Arhivelor naționale au prevederi precise în astfel de cazuri de distrugere a arhivei. Se numea o comisie sau se convocau cenzorii societății în vedere încheierii unui proces verbal de constatare a stării documentelor, de inventariere a documentelor și de reconstituire a documentelor, mai ales că în perioada

aceea 31.12.1998 trebuia să se fi încheiat acțiunea inventarierii patrimoniului societății, așa cum prevede Legea Contabilității.

Comportamentul superficial și neglijența privind gestiunea unei societăți comerciale, de care a dat dovada apelantul pârât, nu poate fi justificat prin procesul de privatizare, mai ales ca apelantul pârâtul în cadrul acestui proces de privatizare și-a efectuat propriul audit în societatea Microelectronica SA. Nu a menționat nimic în cadrul negocierii contractului de vânzare cumpărare acțiuni referitor la eventuale neregularități constatate în urma auditului.

Se opune și la admiterea pretențiilor emise conform art.453 alin.1 de către apelantul pârât de a fi obligată la plata cheltuielilor făcute cu judecarea fondului și apelului.

În concluzie, pentru motivele mai sus invocate, solicită respingerea apelului formulat de apelantul pârât Microelectronica S.A. prin reprezentantul său, ca netemeinic și nelegal.

Analizând apelul declarat, potrivit dispozițiilor art.477 C.pr.civ., în raport de actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Cu privire la neretroactivitatea legii civile, se constată că apelanta invocă de fapt că nu sunt incidente în cauza de față dispozițiile pe care se bazează soluția tribunalului de admitere a acțiunii, respectiv Codul Muncii (în vigoare în anul 2003), Legea nr.263/2010 și Normele Metodologice de aplicare a acestei legi (ambele în vigoare din 01 01 2011) dat fiind faptul că perioada în care reclamanta a fost angajată a societății pârâte este anterioară intrării în vigoare a acestor prevederi legale iar adevărul solicitat privește acea perioadă.

Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art.15 alin.2 din Constituție: „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, însă în cauza de față nu ne aflăm în prezenta aplicării retroactive a unor dispoziții legale.

Astfel, nu se pune problema aplicării dispozițiilor Codului Muncii și Legii nr.263/2010 activității profesionale desfășurată de reclamantă în perioada 31.08.1985 – 01.10.1996, în sensul ca aceste dispoziții legale să modifice condițiile de muncă ale părții, pentru ca legea civilă să fie incidentă retroactiv, astfel cum susține apelanta.

În cauza de față dispozițiile citate sunt incidente cu privire la obligația angajatorului de eliberare de documente cu privire la activitatea profesională a reclamantei, astfel cum aceasta s-a desfășurat deja în intervalul în care a fost angajată societății, în vederea stabilirii drepturilor de pensie.

Dispozițiile Codului muncii și ale Legii nr.263/2010 sunt pe deplin aplicabile în cauză prin raportare la data la care reclamanta a solicitat apelantei-pârâte eliberarea adeverinței doveditoare – anul 2016 - și data la care a formulat acțiunea de față-27 05 2019, date la care atât Codul Muncii 8 Legea nr.53/2003) cât și Legea nr.263/2010 erau în vigoare.

În ceea ce privește sarcina probei conform prevederilor art.272 Codul muncii., Curtea precizează că nu se pune problema dovedirii de către angajator a unor faptele negative nedeterminate, astfel cum se susține în cererea de apel, ci a dovedirii unor fapte pozitive, cum ar fi situații care au dus la distrugerea/pierderea documentelor (în acest sens simplele afirmații ale apărătorului societății în ședință publică, nedovedite, nu pot fi primite de instanță) sau efectuarea de demersuri pentru refacerea arhivei.

În raport cu argumentul apelantei potrivit cu care nu deține în arhivă documente cu privire la activitatea intimă-reclamante, Curtea arată că, potrivit disp.art.40 alin.2 lit.h cu raportare la art.34 alin.5 din Codul muncii, angajatorul este obligat să elibereze la cerere toate documentele ce atestă calitatea de salariat a celui care solicită, respectiv documente care să ateste activitatea desfășurată de acesta, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.

Nu poate fi primită susținerea apelantei în sensul că în temeiul dispozițiilor art. art.40 alin.2 lit.h din Codul muncii poate fi obligată doar la eliberarea unei adeverințe care să certifice exclusiv calitatea de salariat, nu și alte elemente care privesc cuantumul veniturilor sau plata contribuțiilor de asigurări sociale. În realitatea calitatea de salariat la care face referire textul de lege include obligația de a se elibera, la cerere, „toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului”. Prevederea legală dispune deci expres necesitatea de eliberare a „tuturor documentelor” care atestă calitatea de salariat, ceea ce înseamnă toate

aspectele care privesc această calitate (funcții ocupate, perioade de angajare, venituri realizate șamd) , nu doar certificarea acestei calități.

Dacă s-ar interpreta norma juridică în sensul pe care îl susține apelanta s-ar goli practic de conținut această obligație a angajatorului iar angajatul ar fi lipsit de posibilitatea de a dovedi aspectele care privesc activitatea sa profesională .

În speță, față de situația de fapt învederată de către apelantă, devin incidente disp.art.26 din Legea nr.82/1991 – “În caz de pierdere, sustragere sau distrugere a documentelor financiar-contabile se vor lua măsuri de reconstituire a acestora, potrivit reglementărilor emise în acest sens, în termen de maximum 30 de zile de la constatare, iar în caz de forță majoră, în termen de 90 de zile de la constatarea încetării acesteia”. Or, în speță apelanta se limitează a invoca respectiva situație, fără a indica măsurile luate pentru reconstituirea înscrisurilor, ducând la încălcarea drepturilor menționate la art. 40 alin.2 lit.h cu raportare la art.34 alin.5 din Codul muncii.

Referitor la termenul de păstrare a documentelor, art.25 alin.1 din Legea nr.82/1991 prevede că: “Registrele de contabilitate obligatorii și documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitatea financiară se păstrează în arhiva persoanelor prevăzute la art. 1 timp de 10 ani, cu începere de la data încheierii exercițiului financiar în cursul căruia au fost întocmite, cu excepția statelor de salarii, care se păstrează timp de 50 de ani”, însă aceasta este o normă generală, care nu se aplică situațiilor neprevăzute, absolut imprevizibile și invincibile, de forță majoră, situație în care păstrarea devine imposibilă din cauza distrugerii fizice a acestora, fără a exista culpa angajatorului. Tocmai de aceea disp.art.26 din același act normativ stipulează procedura de urmat în astfel de cazuri, procedură despre care însă apelanta nu a făcut vorbire și nu a indicat că ar fi urmat-o, deși obligația legală îi revenea acesteia.

Prin urmare , indiferent de mențiunile din contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni nr.845/17.12.1998, apelanta-pârâtă are obligația de a reface eventuala arhivă nepredată și de a-i elibera intimătei-reclamante adeverința solicită.

Apelanta interpretează trunchiat și eronat și mențiunile din Declarația Directorului generat al S.C. Microelectronica S.A. nr.17/779/25.11.1998, potrivit căreia ”toate documentele contabile ca și celelalte acte doveditoare se află la sediul societății și sunt păstrate în conformitate cu legislația din România”. Rezultă fără putință de tăgadă că, contrar susținerilor din cererea de apel, declarația face referire la toate documentele care constituie în sens general arhiva unei societăți comerciale, fie ele contabile sau de personal.

De altfel chiar în înscrisul depus de apelantă la dosarul de apel(fila 125), reprezentând adresă eliberată de Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului, se precizează expres că nu există un proces verbal de predare-primire a arhivei societății (care include și arhiva de personal),toată arhiva ar trebui să existe la sediul MICROELECTRONICA SA.

Acest înscris nu face decât să confirme argumentele expuse anterior de către Curte, în sensul că arhiva de personal ar trebui să se afle în posesia apelantei-pârâte, chiar și în lipsa unui proces verbal care să ateste acest lucru, iar dacă nu se mai află la sediul societății, acesteia din urmă îi revine obligația legală de a o reface.

Susține în mod evident greșit apelanta că , în condițiile în care reclamantei i s-a remis originalul Carnetului de muncă, eliberarea unei adeverințe care să cuprindă date și informații diferite decât cele menționate în acesta naște două situații juridice: carnetul individual de muncă este fals ori adeverința cuprinzând date diferite este falsă.

Nu se pune problema certificării unor date diferite de cele existente în carnetul de muncă al angajatei reclamante , cu a unor date suplimentare, care la momentul completării acestui carnet nu au fost consemnate de către angajator , dar care trebuie să se regăsească în documentele contabile și de personal ale societății, potrivit dispozițiilor legale în materie. De altfel dispozițiile art.165 din Legea nr.263/2010 sunt în sensul că, pentru constituirea dosarului de pensie , veniturile realizate de pensionar în timpul activității profesionale se pot dovedi atât cu carnetul de muncă cât și cu adeverință doveditoare eliberată de fostul angajator.

Curtea atrage apelatei atenția și cu privire la modalitatea absolut nepotrivită de redactare a motivelor de apel prin inserarea de aprecieri cum ar fi „Grosolonia motivării făcute de judecătorul Popescu Irina Gabriela”. În condițiile în care o hotărâre judecătorească nu poate și nu conține injurii la adresa susținerilor părților din dosar, este lesne de înțeles că normele juridice și sociale impun ca părțile să se abțină de la a adresa invective cu privire la considerentele expuse de judecătorul cauzei. Criticile expuse în căile de atac trebuie redactate folosind un limbaj civilizat, indiferent de împrejurarea că cele reținute în considerente sunt apreciate de parte ca fiind neîntemeiate.

Dincolo de aceste aspecte, Curtea subliniază că apelanta-pârâtă nu a făcut proba inexistenței arhivei sale, în sensul că nu a dovedit evenimente neprevăzute, absolut imprevizibile și invincibile, de forță majoră, situație în care păstrarea documentelor a devenit imposibilă. Pe de altă parte, chiar dacă ar fi făcut această probă, se impune, în raport cu dispozițiile legale anterior analizate de instanța de apel, refacerea acestei arhive.

A mai invocat apelanta și autoritatea de lucru judecat a unor hotărâri judecătorești definitive care au tranșat chestiunea inexistenței arhivei pârâtei.

În realitate nu se poate pune problema unei autorități de lucru judecat deoarece nu s-a mai judecat un proces între aceleași părți. Se invocă de fapt puterea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești prin care sa reținut că societatea apelantă nu se află în posesia arhivei.

A reținut în mod întemeiat instanța de fond faptul că între momentul pronunțării instanței în cauza 15034/3/2016, respectiv 13.10.2016 și momentul pronunțării în cauza de față a trecut o perioadă de trei ani în care exista posibilitatea fie ca pârâta să reconstituie documente alterate sau să descopere documente rătăcite, perioada de timp scursă fiind relativ lungă.

Cum nu s-a dovedit în prezenta cauză că apelanta ar fi inițiat un asemenea demers de reconstituire a documentelor, date fiind și dispozițiile art.26 din Legea nr.82/1991, puterea de lucru judecat invocată de apelantă nu se poate opune în cauza de față ca motiv de respingere a acțiunii intime-reclamante.

Drept consecință, constatând legalitatea și temeinicia soluției instanței de fond, în baza art.480 alin.1 C.pr.civ., Curtea va respinge apelul declarat de apelanta-pârâtă MICROELECTRONICA SA, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge apelul declarat de apelanta-pârâtă **MICROELECTRONICA SA**, cu sediul social în București, sector 2, str. Pictor Andreescu nr. 1, ap. 3, având cod fiscal RO 1090, împotriva sentinței civile nr. 5440/10.10.2019, pronunțată de Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 16157/3/2019, în contradictoriu cu reclamanta **GHIȚĂ MIHAELA EMILIA**,

, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată azi, 02.06.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,
ALINA DIANA ȘTEFAN

Judecător,
OANA CRISTINA
NIEMESCH

Ș.T. 09 Iunie 2020
Tehnored. CA
Red: ADȘ/4 ex./11 Iunie 2020
Jud. fond: I.G.Popescu

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO